

Sygn. akt III CNP 57/06

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Gminy S.

przeciwko A.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2006 r.,

na skutek skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 lutego 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2006 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 kwietnia 2005 r. w ten sposób, że powództwo Gminy S. przeciwko A.K., o zapłatę, oddalił.

Wyrok ten strona powodowa zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – także uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (postanowienia z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 i z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ.; por. także art. 243 k.p.c.). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (postanowienie z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Skarżąca wprawdzie zamieściła w skardze element dotyczący uprawdopodobnienia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, ale nie przeprowadziła wywodu, z którego wynikałby rozmiar szkody oraz jej wysokość, a także nie wykazała istnienia adekwatnego związku przyczynowego między zaskarżonym orzeczeniem a powstałą szkodą. Należy podkreślić, że związek ten występuje wtedy, gdy szkoda jest normalnym, naturalnym następstwem zaskarżonego orzeczenia; mówiąc inaczej, nie powstałaby, gdyby orzeczenie nie zostało wydane. Jest więc oczywiste, że szkoda musi powstać po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, a przed wniesieniem skargi. Powódka podała tymczasem, że szkoda powstała w okresie od listopada 2002 r. do lutego 2004 r., a więc jeszcze przed wydaniem zaskarżonego orzeczenia.

Skarga powódki dotknięta jest również innym brakiem formalnym. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. jest spełnione, gdy skarżący przeprowadzi wywód prawny, z którego wynika, iż ani skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania, a także inne środki, jak np. powództwo przeciwegzekucyjne lub specjalne środki przysługujące w postępowaniu nieprocesowym nie są w sprawie dopuszczalne, albo z innych przyczyn nie mogą zostać skutecznie wniesione (postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17; z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, oraz z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 37/05, nie publ.). Wywód prawny jest zbędny, gdy skarżący dołączy do skargi odpisy orzeczeń dowodzących, że wniesienie ww. środków okazało się nieskuteczne. Sąd Najwyższy podkreślił, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest dopuszczalna, gdy strona wnosząca wykaże, że skorzystała ze wszystkich przysługujących jej w sprawie środków procesowych lub że środki te nie przysługują jej w tej sprawie (postanowienie z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/06, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Tymczasem powódka poprzestała na stwierdzeniu, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia za pomocą innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, gdyż ze względu na niską wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie, nie przysługuje skarga kasacyjna i nie ma podstaw do wniesienia skargi o wznowienie

postępowania. Okoliczności powołane przez skarżącą nie mogą zatem być uznane za spełniające wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c.).